

ταίων χρόνων της ελληνικής ζωής - ο ένας της ανόδου και ο άλλος της παρακμής.

Ό,τι πέφτει άμεσα στην αντίληψη του μαρξιστή τεχνοκρίτη, από το έργο του Κ. Καβάφη, είναι η φυγή από τη σύγχρονη πραγματικότητα. Φεύγει στο παρελθόν, χάνεται σε αναδιφήσεις βιβλίων, σε παλιές ιστορίες και θέματα κι από κει μέσα μυκτηρίζει κι αρνιέται την κοινωνική ζωή. Ένας ατομιστής που δε ζει παρά μέσα στην ατμόσφαιρα της ηδυπάθειας και του σαρκασμού, απομονωμένος, τραγικά απομονωμένος από τη ζωή.

[...]

Ίσως δεν υπάρχει ούτε στο εξωτερικό πιο κλασικός αισθητικός εκπρόσωπος των χρόνων αυτών του αστισμού, και του τραγικού βάθους που δίνει στην ψυχολογία των καλλιεργημένων αστών, η φρίκη και η αγωνία της πτώσης του. Το σημείωμα αυτό δε δίνει παρά ελάχιστα χαρακτηριστικά της αξιομελέτητης αυτής αστικής φυσιογνωμίας. Οι *Νέοι Πρωτοπόροι* ελπίζουν ότι στο μέλλον θ' ασχοληθούνε πάλι με το έργο του Καβάφη.

Νέοι Πρωτοπόροι, Μάιος 1933, τεύχ. 5, σ. 157

Ένας επαρκής αναγνώστης θα προσέξει ότι κάτω από όλες τις αρνητικές θέσεις για τον Καβάφη λανθάνει ένας ανομολόγητος θαυμασμός. Δεν νομίζω ότι θα ήταν αυθαίρετο αν ισχυριζόταν κανείς ότι αυτό ακριβώς αποτελεί ένα έμμεσο κριτήριο της προσληπτικότητας του έργου του ποιητή, από το οποίο συνάγεται ένα θετικό συμπέρασμα. Ωστόσο το γεγονός ότι η ανάγνωση του έργου του εμπνέει τις αξιόλογες μελέτες -ειδικά εκείνου του καιρού- του Κ.Θ. Δημαρά, του Ι. Σαρεγιάννη, του Τέλλου Άγρα, του Μ. Σπιέρου (= Νίκ. Κάλας), του Δ. Νικολαρεΐζη, του Κλέωνα Παράσχου και του Τίμου Μαλάνου, παρότι εμφανίζονται με τόση καθυστέρηση, αλλά αυτό είναι άλλο θέμα, αποδεικνύει ότι στην κοινή συνείδηση των προοδευτικών λογίων ο Καβάφης αποτελεί μείζονα μορφή της ελληνικής γραμματείας. Το ότι επιστρατεύονται ηθικά αντί για αισθητικά κριτήρια, προκειμένου να καταδικαστεί ένα καλλιτεχνικό φαινόμενο, δεν αποτελεί πρωτάκουστο γεγονός, αν και ενίοτε το αισθητικό φαινόμενο είναι φορτισμένο με ανομολόγητα ηθικά κριτήρια.

«Νέα Ζωή»

Από τον Απρίλιο του 1933 εκδίδεται το περιοδικό *Νέα Ζωή* με ηχηρά ονόματα ιδρυτών: Γ.Κ. Βλάχος, Γ.Δ. Δασκαλάκης (γραμματέας συντάξεως), Θ. Θεοδωρακόπουλος, Α. Κανελλόπουλος, Δ. Καπετανάκης, Θ.Μ. Σουλ-

